

De stille grijzen van een winterse dag in Oostende, KVS/ Tjeerd Frederikse

worden getrokken. Melchior's keuze het theater thuis voort te zetten blijkt inderdaad een grove misrekening. In de volgende scènes zien we hoe hij langzaam zijn greep op de werkelijkheid verliest. Waar Hamlet en Don Carlos het toneelspel hanteren om achter de waarheid te komen, wordt voor Melchior de werkelijkheid alsmaar troebeler.

De vergissing die Melchior maakt is dat hij het 'echte' leven naar het toneel wil transponeren. Door vervolgens zelf geen deel te willen nemen aan dit 'echte' leven raakt hij in een isolement waaruit geen terugkeer meer mogelijk is. Het eerste verhaal dat hij vertelt in het stuk is dat van de val van Ikaros. Hij vertelt dat hij voor Nicholaas een toneelstukje heeft geschreven over Ikaros' val. Pas later begrijpen we dat niet Nicholaas maar hijzelf Ikaros is. Zoals hij ook verliefd is op de tuberculeuze Edith, maar Nicholaas haar

het hof laat maken. Zelf niet in staat te beminnen laat hij in zijn stuk Nicholaas verliefd op haar worden om pas in te grijpen als zij Nicholaas onvermijdelijk besmet heeft. Zoals hij niet in staat is te leven, maar moet leven door middel van de personages die hij creëert, zo is hij ook niet tot liefde in staat. Het leven en de kunst blijken voor Melchior onverenigbaar.

Zijn regressie uit zich ook in het verlangen de eenheid die hij ooit met Nicholaas en Aurelia vormde te herstellen. Deze drieëenheid vormde voor de komst van Aurelia's zoon Eduard en de familie van Scharrenburg de veilige haven van de schijn van een gezin. Door de levens van Aurelia en Nicholaas, een mannelijk en een vrouwelijk, kon Melchior de illusie koesteren dat hij zelf leefde. Exhibitionisme, voyeurisme, voor Melchior zijn het overlevingsmechanismen.

Al bij dat eerste verhaal over Icaros heeft hij het niet over Nicholaas' doodsdrift maar die van hemzelf. Zijn hele leven is één grote projectie. Door zijn leven te geven voor dat van Nicholaas is hij er uiteindelijk van verlost.

Uitgaande van het psycho-analytisch interpretatiemodel dat Woudstra volgens Kolk hanteert, gecombineerd met haar opmerkingen over acteren, kunnen we concluderen dat hier de zoveelste poging is ondernomen het leven en de kunst met elkaar te verenigen. Woudstra heeft met zijn stuk en zijn acteurs de kloof haarscherp tegenwoordig gesteld. De verzoening van het leven met de kunst is voor Melchior niet weggelegd, voor Woudstra hopelijk wel.

Konny Hoeben